

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 187 (XXXI) — Nr. 504

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 21 iunie 2019

SUMAR

	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 94 din 28 februarie 2019 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 221 ³ alin. (2) lit. i) și alin. (3) lit. a) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal	2–6
Decizia nr. 95 din 28 februarie 2019 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 12 alin. (4) și (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale	7–9
Decizia nr. 115 din 28 februarie 2019 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 399 alin. (9) din Codul de procedură penală raportat la art. 72 din Codul penal și la art. 211—217 din Codul de procedură penală	10–13
Decizia nr. 171 din 26 martie 2019 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (3) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România	14–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 94**

din 28 februarie 2019

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 221³ alin. (2) lit. i) și alin. (3) lit. a) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Ionița Cochișu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Loredana Veisa.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 221³ alin. (2) lit. i) și alin. (3) lit. a) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, excepție ridicată de Societatea Flaga LPG — S.A. din localitatea Verești, județul Suceava, în Dosarul nr. 2.379/314/2015 al Tribunalului Suceava — Secția de contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 47D/2017.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care arată că libertatea economică nu este un drept absolut, ci se exercită în condițiile legii, condiții ce sunt menite să asigure o anumită disciplină economică pentru protejarea unor interese generale. Or, tocmai în considerarea regimului special din punct de vedere fiscal al produselor supuse accizelor, precum și în situația de excepție aplicării regimului suspensiv de accize, cum este în speța de față, este firesc ca legiuitorul să prevadă condiții speciale în sarcina operatorului economic care dorește comercializarea unor astfel de produse. Operatorul economic în activitatea căruia s-a constatat săvârșirea unei contravenții nu poate invoca principiul libertății economice în măsura în care nu respectă prevederile legale. De altfel, chiar Directiva 2008/118/CE prevede în preambul său că statelor membre trebuie să li se permită să adopte o procedură specială în cazul transportului produselor accizabile în regim suspensiv de accize care se desfășoară pe teritoriul propriu, în speța de față, constatându-se că transportul produselor s-a făcut de la punctul de import către antrepozitul fiscal fără documentul fiscal prevăzut de lege. În acest context, cu privire la prevederile art. 221³ alin. (3) lit. a) din Legea nr. 571/2003, se arată că, potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, acestea dau expresie prevederilor art. 44 alin. (9) din Constituție.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 23 noiembrie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 2.379/314/2015, **Tribunalul Suceava — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a**

dispozițiilor art. 221³ alin. (2) lit. i) și alin. (3) lit. a) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, excepție ridicată de Societatea Flaga LPG — S.A. din localitatea Verești, județul Suceava, într-o cauză având ca obiect soluționarea apelului formulat împotriva unei sentințe pronunțate de Judecătoria Suceava, prin care a fost respinsă plângerea formulată împotriva procesului-verbal de constatare și sancționare a unei contravenții întemeiată pe dispozițiile Legii nr. 571/2003.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că prevederile criticate sunt neconstituționale, deoarece prin transpunerea legislației europene cu privire la accizele armonizate în legislația națională are loc o suprareglementare, respectiv convertirea oricărei nereguli în contravenție. Astfel, în condițiile în care Directiva 2008/118/CE prevede drept consecință a unei nereguli obligația de plată a accizei, o obligație fiscală firească și proporțională cu consecințele ce decurg din aceasta, sancționarea contravențională reglementată de legea națională, cu sancțiune principală și complementară, după caz, este contrară art. 1 alin. (5), art. 11, art. 23 alin. (12), art. 44, art. 45, art. 53, art. 135, art. 136 și 148 din Constituție.

6. Extinderea noțiunii de neregulă și consecințele fiscale ale unor acțiuni ce se circumscriu acesteia în Codul fiscal conduc, corelativ, la restrângerea drepturilor și libertăților garantate de Constituție, respectiv dreptul de proprietate privată și libertatea economică, fără să fie întrunite cerințele prevăzute de art. 53 din Constituție. Restrângerea exercițiului acestor drepturi nu respectă litera și spiritul directivei menționate, nu este proporțională cu situația care a determinat-o și este discriminatorie față de situația similară a unui competitor din Uniunea Europeană. Ca atare, măsurile instituite prin textul criticat nu sunt adecvate scopului urmărit, deoarece nu sunt capabile în mod obiectiv să ducă la îndeplinirea scopului de protejare a interesului public de colectare a impozitelor și taxelor, nu sunt necesare/indispensabile pentru îndeplinirea scopului având în vedere că legea fiscală națională excedează scopului urmărit de normele europene în materie și nu sunt proporționale pentru că nu asigură un just echilibru între consecințele neregulii și efectele față de subiectul neregulii, cu afectarea protecției asigurate libertății economice și restrângerea dreptului acesteia de a funcționa pe o piață liberă și concurențială.

7. De asemenea, se susține că legiuitorul și-a îndeplinit doar în mod formal competența constituțională de a legifera, întrucât prin prevederile legale definește latura obiectivă a contravenției, dar fără claritate și fără a face vreo definiție a laturii subiective a contravenției — respectiv lipsa vinovăției ca o consecință a intervenției unei erori de fapt cu incidența unei nereguli. Or, având în vedere că dreptul contravențional este asimilat penalului prin Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, prevederile criticate nu respectă exigențele constituționale referitoare la calitatea legii, respectiv nu întrunesc condițiile de claritate, precizie, previzibilitate și accesibilitate, fiind contrare dispozițiilor art. 1 alin. (5) și art. 23 alin. (12) din Constituție.

8. În susținerea celor de mai sus prezentate se menționează jurisprudența Curții Constituționale, a Curții de Justiție a Uniunii Europene și a Curții Europene a Drepturilor Omului, Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, Declarația Universală a Drepturilor Omului, Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, art. 1 cu privire la protecția proprietății din primul Protocol adițional la Convenție, prin prisma art. 11 și art. 148 alin. (2) din Constituție.

9. Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

10. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens arată că stabilirea unor sancțiuni suplimentare față de cele cuprinse în Directiva 2008/118/CE nu este de natură a contraveni normelor europene și constituționale invocate. În ceea ce privește susținerea potrivit căreia norma criticată nu reglementează expres că este necesar ca fapta să fie săvârșită cu vinovăție pentru a fi sancționată contravențional, menționează că sunt aplicabile dispozițiile art. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001. Referitor la aplicarea sancțiunii contravenționale a confiscării bunurilor sau, după caz, a sumelor provenite din comercializarea acestora, precizează că este incidentă jurisprudența Curții Constituționale cu privire la stabilirea unei contravenții și a unor sancțiuni, care reprezintă o opțiune legitimă a legiuitorului și care dă expresie preocupării statului pentru a asigura libertatea comerțului, reglementarea fiind justificată de imperativul protejării interesului social și a ordinii de drept prin adoptarea unor măsuri specifice de preîntâmpinare și sancționare a faptelor care generează sau ar putea genera fenomene economice negative, cum ar fi evaziunea fiscală (a se vedea Decizia nr. 670 din 30 aprilie 2009).

11. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

12. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

13. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 221³ alin. (2) lit. i) și alin. (3) lit. a) [cu referire la lit. i)] din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 927 din 23 decembrie 2003, cu modificările și completările ulterioare, care au următorul cuprins: „(2) *Următoarele fapte constituie contravenții:*

[...]

i) *transportul de produse accizabile în regim suspensiv de accize care nu este acoperit de documentul administrativ electronic sau, după caz, de un alt document utilizat pentru acest regim prevăzut în prezentul titlu ori cu nerespectarea procedurii în cazul în care sistemul informatizat este indisponibil la expediție; [...]*

(3) *Contravențiile prevăzute la alin. (2) se sancționează cu amendă de la 20.000 lei la 100.000 lei, precum și cu:*

a) *confiscarea produselor, iar în situația când acestea au fost vândute, confiscarea sumelor rezultate din această vânzare, în*

cazurile prevăzute la lit. a), b), c), e), i), j), k), l), m), n), o), r), s), ș), t), ț), u) și w);”

14. Dispozițiile Legii nr. 571/2003 au fost abrogate prin art. 502 alin. (1) pct. 1 din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 688 din 10 septembrie 2015. Însă, având în vedere Decizia Curții Constituționale nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, Curtea urmează a exercita controlul de constituționalitate asupra prevederilor criticate.

15. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale sunt invocate prevederile constituționale ale art. 1 alin. (5) în componenta privind calitatea legii, art. 23 alin. (12) care prevede că nicio pedeapsă nu poate fi stabilită sau aplicată decât în condițiile și în temeiul legii, art. 44 privind dreptul de proprietate privată, art. 45 referitor la libertatea economică, art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, art. 135 privind economia, art. 136 privind proprietatea și art. 148 în componenta privind prioritatea dreptului european. De asemenea, sunt menționate Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, Declarația Universală a Drepturilor Omului, Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și art. 1 cu privire la protecția proprietății din primul Protocol adițional la Convenție.

16. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal reglementează în titlul VII: *Accize și alte taxe speciale*, iar dispozițiile legale criticate instituie un regim sancționatoriu pentru nerespectarea obligațiilor prevăzute de lege pentru operatorii economici care desfășoară activități privind transportul de produse accizabile în regim suspensiv de accize. Dispozițiile art. 221³ alin. (3) lit. a), care prevăd sancțiunea confiscării produselor sau, în situația când acestea au fost vândute, confiscarea sumelor rezultate, raportat la alte fapte ce constituie contravenții din art. 221³ alin. (2) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal au mai făcut obiect al controlului de constituționalitate, în acest sens fiind Decizia nr. 387 din 26 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 538 din 21 iulie 2014, sau Decizia nr. 100 din 1 martie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 497 din 18 iunie 2018, prin care Curtea a constatat că aceste prevederi sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

17. Analizând prevederile criticate, Curtea reține că, în situația în care operațiunea privind transportul de produse accizabile în regim suspensiv de accize nu este acoperită de documentul administrativ electronic sau, după caz, de un alt document utilizat pentru acest regim prevăzut de lege ori cu nerespectarea procedurii în cazul în care sistemul informatizat este indisponibil la expediție, cade sub incidența contravențiilor prevăzute la alin. (2) din articolul criticat și se sancționează cu amendă de la 20.000 lei la 100.000 lei, precum și cu confiscarea produselor, iar în situația când acestea au fost vândute, confiscarea sumelor rezultate din această vânzare.

18. Cu privire la regimul suspensiv de accize, aceasta înseamnă un regim fiscal aplicat producerii, transformării, deținerii sau deplasării de produse accizabile care nu fac obiectul unei proceduri sau al unui regim vamal suspensiv, accizele fiind suspendate, potrivit art. 4 pct. 7 din Directiva 2008/118/CE a Consiliului din 16 decembrie 2008 privind regimul general al accizelor și de abrogare a Directivei 92/12/CEE, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L nr. 9 din 14 ianuarie 2009.

19. Cu privire la documentul administrativ electronic, prin Decizia nr. 1.152/2003/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 iunie 2003 privind informatizarea circulației și a controlului produselor supuse accizelor, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 162 din 16 iunie 2003 s-a instituit un sistem informatizat pentru circulația și controlul produselor supuse accizelor, care să permită transmiterea electronică a documentului de însoțire prevăzut de Regulamentul (CEE) nr. 2.719/92 și îmbunătățirea controalelor și să îmbunătățească funcționarea pieței interne prin simplificarea circulației intracomunitare a produselor în regim de suspendare a accizelor și prin acordarea posibilității statelor membre de a monitoriza fluxurile în timp real și de a efectua, după caz, controale necesare. Acest document trebuie utilizat în calitate de document administrativ care însoțește circulația în regim suspensiv a produselor supuse accizelor în sensul art. 3 alin. (1) din Directiva 92/12/CEE a Consiliului. Exemplarul 1 al respectivului document cuprinde pe verso instrucțiunile privind completarea documentului și procedurile de utilizare.

20. De asemenea, Directiva 2008/118/CE prevede procedura care trebuie urmată la deplasarea produselor accizabile în regim suspensiv de accize. Astfel, potrivit art. 21, o deplasare de produse accizabile este considerată ca având loc în regim suspensiv de accize **doar dacă este însoțită de un document administrativ electronic procesat** în conformitate cu alin. (2) și (3). În sensul art. 21 alin. (1), expeditorul depune un proiect de document administrativ electronic la autoritățile competente din statul membru de expediție, prin intermediul sistemului informatizat menționat la art. 1 din Decizia nr. 1.152/2003/CE, denumit „sistemul informatizat”. Autoritățile competente din statul membru de expediție efectuează o verificare electronică a datelor din proiectul de document administrativ electronic. Expeditorul furnizează persoanei care însoțește produsele accizabile un exemplar tipărit al documentului administrativ electronic sau orice alt document comercial care menționează codul de referință administrativ unic, identificabil în mod clar. Acest document trebuie să poată fi prezentat autorităților competente oricând este solicitat, pe întreaga durată a deplasării în regim suspensiv de accize. În cursul deplasării în regim suspensiv de accize, expeditorul poate modifica destinația, prin intermediul sistemului informatizat, și poate indica o nouă destinație, care trebuie să fie una dintre destinațiile menționate la art. 17 alin. (1) lit. a) pct. (i), (ii) sau (iii) sau, dacă este cazul, la art. 17 alin. (2).

21. Potrivit art. 26 din directivă, prin derogare de la prevederile art. 21 alin. (1), în cazul în care sistemul informatizat este indisponibil în statul membru de expediție, expeditorul poate începe o deplasare de produse accizabile în regim suspensiv de accize, în următoarele condiții: a) produsele să fie însoțite de un document pe suport hârtie care conține aceleași date ca proiectul de document administrativ electronic menționat la art. 21 alin. (2); b) să informeze autoritățile competente din statul membru de expediție înainte de începerea deplasării. Statul membru de expediție poate solicita, de asemenea, o copie a documentului menționat la lit. a), verificarea datelor conținute de copia respectivă și, dacă indisponibilitatea este imputabilă expeditorului, informații corespunzătoare cu privire la motivele acestei indisponibilități înainte de începerea deplasării. În cazul în care sistemul informatizat redevine disponibil, expeditorul prezintă un proiect de document administrativ electronic. De îndată ce datele cuprinse în documentul administrativ electronic sunt validate, în conformitate cu art. 21 alin. (3), acest document înlocuiește

documentul pe suport hârtie menționat la alin. (1) lit. a) din acest articol. Acestea se aplică *mutatis mutandis* și în ceea ce privește procedura prevăzută la art. 21 alin. (4) și (5) și art. 24 și 25. Până la momentul validării datelor din documentul administrativ electronic, deplasarea este considerată ca având loc în regim suspensiv de accize, pe baza documentului pe suport hârtie menționat la alin. (1) lit. a).

22. Totodată, în secțiunea 5 — *Nereguli apărute pe parcursul deplasării produselor accizabile* din Directiva 2008/118/CE, la art. 38 se prevede că atunci când s-a comis o neregulă în cursul unei deplasări a produselor accizabile, în conformitate cu art. 33 alin. (1) sau cu art. 36 alin. (1), în alt stat membru decât cel în care produsele au fost eliberate pentru consum, acestea sunt supuse accizelor, iar accizele sunt exigibile în statul membru în care s-a comis neregula. Atunci când s-a constatat o neregulă în cursul unei deplasări a produselor accizabile, în conformitate cu art. 33 alin. (1) sau cu art. 36 alin. (1), în alt stat membru decât cel în care produsele au fost eliberate pentru consum și nu este posibil să se determine locul în care s-a comis neregula, se consideră că aceasta s-a comis în statul membru în care a fost constatată, iar accizele sunt exigibile în acest stat membru. Cu toate acestea, dacă statul membru în care s-a comis efectiv neregula este identificat în termen de trei ani de la data achiziționării produselor accizabile, se aplică dispozițiile alin. (1). Accizele sunt datorate de persoana care a garantat plata acestora în conformitate cu art. 34 alin. (2) lit. a) sau cu art. 36 alin. (4) lit. a) și de orice persoană care a participat la neregulă. Autoritățile competente din statul membru în care produsele accizabile au fost eliberate pentru consum restituie sau reamit, la cerere, accizele după perceperea acestora în statul membru în care a fost comisă sau constatată neregula. Autoritățile competente din statul membru de destinație eliberează garanția depusă în temeiul art. 34 alin. (2) lit. a) sau în temeiul art. 36 alin. (4) lit. a). În acest context, „neregulă” înseamnă o situație apărută în cursul unei deplasări a produselor accizabile în temeiul art. 33 alin. (1) sau al art. 36 alin. (1), care nu face obiectul art. 37, din cauza căreia o deplasare sau un segment dintr-o deplasare a unor produse accizabile nu s-a încheiat în mod corespunzător [art. 10 alin. (6)]. De asemenea, în contextul referitor la momentul și locul exigibilității, potrivit art. 10 alin. (6), „neregulă” înseamnă o situație apărută în cursul unei deplasări a produselor accizabile în regim suspensiv de accize, diferită de aceea prevăzută la art. 7 alin. (4), din cauza căreia o deplasare sau un segment dintr-o deplasare a unor produse accizabile nu s-a încheiat conform art. 20 alin. (2).

23. Potrivit art. 10 alin. (1)—(4), atunci când s-a produs o neregulă în cursul unei deplasări a produselor accizabile în regim suspensiv de accize care a dus la eliberarea pentru consum a acestora în conformitate cu art. 7 alin. (2) lit. a), eliberarea pentru consum are loc în statul membru în care s-a produs neregula. În cazul în care, pe parcursul unei deplasări a produselor accizabile în regim suspensiv de accize, a fost depistată o neregulă care a dus la eliberarea pentru consum a acestora în conformitate cu art. 7 alin. (2) lit. a) și nu este posibil să se determine unde s-a produs neregula, se consideră că aceasta s-a produs în statul membru și la momentul în care aceasta a fost depistată. În aceste situații, autoritățile competente din statul membru în care produsele au fost eliberate pentru consum sau în care se consideră că au fost eliberate pentru consum informează autoritățile competente din statul membru de expediție. În cazul în care produsele accizabile care se deplasează în regim suspensiv de accize nu

au ajuns la destinație și pe parcursul deplasării nu a fost constatată nicio neregulă care să ducă la eliberarea pentru consum a acestor produse, în temeiul art. 7 alin. (2) lit. a), se consideră că neregula s-a produs în statul membru de expediție și în momentul expedierii produselor accizabile, cu excepția cazului în care, în termen de patru luni de la începerea deplasării, în conformitate cu art. 20 alin. (1), se furnizează dovada încheierii acesteia sau a locului în care a fost comisă neregula, într-un mod considerat satisfăcător de autoritățile competente din statul membru de expediție, în conformitate cu art. 20 alin. (2). În cazul în care persoana care a constituit garanția prevăzută la art. 18 nu a avut sau nu a putut să aibă cunoștință de faptul că produsele nu au ajuns la destinație, acesteia i se acordă un termen de o lună de la comunicarea acestei informații de către autoritățile competente din statul membru de expediție pentru a îi permite să aducă dovada încheierii deplasării, în conformitate cu art. 20 alin. (2), sau a locului comiterii neregulii.

24. Astfel, potrivit art. 7 din directiva menționată, accizele devin exigibile în momentul eliberării pentru consum și în statul membru în care se face eliberarea pentru consum, iar „*eliberarea pentru consum*” are și înțelesul de ieșirea produselor accizabile, inclusiv neregulamentară, dintr-un regim suspensiv de accize. Distrugerea totală sau pierderea iremediabilă a produselor accizabile aflate sub regim suspensiv de accize, inclusiv dintr-o cauză ce ține de natura produselor sau ca urmare a unui caz fortuit ori de forță majoră sau ca o consecință a autorizării de către autoritățile competente din statul membru, nu sunt considerate ca eliberare pentru consum. În sensul acestei directive, produsele sunt considerate distruse total sau pierdute iremediabil atunci când devin inutilizabile ca produse accizabile. Distrugerea totală sau pierderea iremediabilă a produselor accizabile trebuie dovedită într-un mod considerat satisfăcător de autoritățile competente din statul membru în care a avut loc distrugerea totală sau pierderea iremediabilă sau din statul membru în care aceasta a fost constatată, în cazul în care nu este posibil să se determine unde a avut loc. De altfel, cu privire la neregulă și „*eliberarea pentru consum*”, Curtea de Justiție a Uniunii Europene prin Hotărârea din 28 ianuarie 2016 pronunțată în Cauza C 64/15, *BP Europa SE împotriva Hauptzollamt Hamburg-Stadt*, a statuat, în esență, că art. 10 alin. (4) din Directiva 2008/118/CE trebuie interpretat în sensul că se aplică nu numai atunci când toate cantitățile de produse care se deplasează în regim suspensiv de accize nu au ajuns la destinație, ci și în cazurile în care doar o parte din aceste produse nu au ajuns la destinație.

25. De asemenea, în virtutea pct. 25 din preambulul Directivei 2008/118/CE, statelor membre trebuie să li se permită să prevadă o procedură specială pentru deplasarea produselor accizabile în regim suspensiv de accize care se desfășoară integral pe teritoriul propriu sau să încheie acorduri bilaterale cu alte state membre, pentru simplificare.

26. În ceea ce privește problema unor nereguli și abateri, potrivit art. 206⁴¹ alin. (6) din Codul fiscal, în sensul acestui articol, neregulă înseamnă o situație apărută în cursul unei deplasări a produselor accizabile în regim suspensiv de accize, diferită de aceea prevăzută la art. 206⁷ alin. (5) și (6), din cauza căreia o deplasare sau un segment dintr-o deplasare a unor produse accizabile nu s-a încheiat conform art. 206³⁰ alin. (7). Potrivit art. 206⁷ alin. (5) și (6), nu se consideră eliberare pentru consum distrugerea totală sau pierderea iremediabilă de produse accizabile, dacă acestea intervin în timpul în care se

află într-un regim suspensiv de accize și dacă: a) produsul nu este disponibil pentru a fi folosit în România datorită vărsării, spargerii, incendierii, contaminării, inundațiilor sau altor cazuri de forță majoră; b) produsul nu este disponibil pentru a fi folosit în România datorită evaporării sau altor cauze care reprezintă rezultatul natural al producerii, deținerii sau deplasării produsului; c) distrugerea este autorizată de către autoritatea competentă. În sensul prezentului capitol, produsele sunt considerate distruse total sau pierdute iremediabil atunci când devin inutilizabile ca produse accizabile.

27. Curtea Constituțională, în jurisprudența sa, a statuat că stabilirea unor contravenții și a unor sancțiuni corespunzătoare reprezintă o opțiune legitimă a legiuitorului, care dă expresie preocupării statului pentru a asigura libertatea comerțului, protecția concurenței loiale și crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție, iar, în situația textelor de lege criticate, reglementarea contravenției este justificată de imperativul protejării interesului social și a ordinii de drept prin adoptarea unor măsuri specifice de preîntâmpinare și sancționare a faptelor care generează sau ar putea genera fenomene economice negative, cum ar fi evaziunea fiscală (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 308 din 13 iunie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 461 din 25 iulie 2013, Decizia nr. 76 din 2 februarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 244 din 11 aprilie 2012, Decizia nr. 721 din 2 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 640 din 7 septembrie 2011, sau Decizia nr. 670 din 30 aprilie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 430 din 24 iunie 2009.)

28. Ca atare, dispozițiile legale criticate reprezintă norme coercitive, instituind sancțiuni contravenționale pentru operatorii economici care nu respectă dispozițiile legale referitoare la transportul și la vânzarea de produse accizabile. Or, tocmai datorită regimului special, din punct de vedere fiscal, al produselor accizabile, este firesc ca legiuitorul să impună anumite condiții operatorilor economici atunci când aceștia doresc să desfășoare activități privind transportul de produse accizabile în regim suspensiv, respectiv să fie acoperit de documentul administrativ electronic, în acord cu legislația europeană în materie.

29. Având în vedere jurisprudența Curții Constituționale în materie, Curtea observă că legiuitorul este liber să reglementeze referitor la răspunderea contravențională a persoanei juridice sau fizice, întrucât niciun articol din Legea fundamentală nu interzice reglementarea unei astfel de răspunderi (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 128 din 10 martie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 425 din 6 iunie 2016, paragraful 19).

30. Reglementarea unor contravenții și a sancțiunilor aplicabile are drept consecință diminuarea patrimoniului operatorului economic, dar aceasta este o măsură justificată obiectiv și rațional de imperativul protejării interesului social și a ordinii de drept, prin adoptarea unor reguli specifice de preîntâmpinare și sancționare a faptelor care generează sau ar putea genera fenomene economice negative, cum ar fi evaziunea fiscală (a se vedea Decizia nr. 308 din 13 iunie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 461 din 25 iulie 2013 și Decizia nr. 128 din 10 martie 2016, paragraful 16). Însă acestea intră, de asemenea, în marja de apreciere a legiuitorului, fiind aspecte ce țin de politica statului în domeniul contravențiilor, în funcție de gradul de pericol social al faptelor săvârșite. În acest sens, art. 1 alin. (2) din Primul Protocol

adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale permite statelor contractante să adopte legile pe care le consideră necesare pentru a asigura plata impozitelor ori a altor contribuții sau a „amenzilor”. Potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, autoritățile naționale sunt cele care decid, în primul rând, ce fel de „amendă” trebuie aplicată, deciziile luate în acest domeniu implicând o apreciere a problemelor politice, economice și sociale, apreciere pe care Convenția o lasă în competența statelor membre, acestea având la dispoziție o largă marjă de apreciere [a se vedea Decizia de inadmisibilitate din 21 martie 2006, pronunțată în Cauza *Valico S.R.L. împotriva Italiei* (Cererea nr. 70.074/01), Decizia de inadmisibilitate din 19 noiembrie 2013, pronunțată în Cauza *Electrosan — S.R.L. împotriva României* (Cererea nr. 31.931/07), paragraful 17, și Hotărârea din 18 iunie 2013, pronunțată în Cauza *S.C. Complex Herta Import Export — S.R.L. Lipova împotriva României*, paragraful 32] (a se vedea Decizia nr. 537 din 13 iulie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 977 din 8 decembrie 2017, paragraful 16).

31. Mai mult, în ceea ce privește instituirea unor sancțiuni contravenționale complementare cum este confiscarea produselor, iar în situația când acestea au fost vândute, confiscarea sumelor rezultate din această vânzare, aceste măsuri sunt o aplicare la nivel infraconstituțional a dispozițiilor art. 44 alin. (9) din Legea fundamentală, potrivit cărora, bunurile destinate, folosite sau rezultate din infracțiuni ori contravenții pot fi confiscate, în condițiile legii.

32. Totodată, Curtea reține că prevederile criticate îndeplinesc criteriile de calitate a legii, astfel cum acestea au fost dezvoltate în jurisprudența Curții Constituționale, prevederile cu privire la accize și alte taxe speciale, în contextul criticat, sunt previzibile și clare, **persoanele care cad sub incidența acestor norme nefiind puse în dificultate pentru a își organiza conduita, respectiv faptul că în situația unor transporturi de produse accizabile în regim suspensiv de accize, acestea trebuie însoțite documente justificative, respectiv documentul administrativ electronic.**

33. De asemenea, Curtea constată că, potrivit art. 221⁵ din Codul fiscal, contravențiilor prevăzute la art. 221³ le sunt aplicabile dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind

regimul juridic al contravențiilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare. Astfel, în virtutea art. 33 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, judecătoria va fixa termen de judecată, care nu va depăși 30 de zile, și va dispune citarea contravenientului sau, după caz, a persoanei care a făcut plângerea, a organului care a aplicat sancțiunea, a martorilor indicați în procesul-verbal sau în plângere, precum și a oricăror alte persoane în măsură să contribuie la rezolvarea temeinică a cauzei. Sancțiunea se aplică în limitele prevăzute de actul normativ și trebuie să fie proporțională cu gradul de pericol social al faptei săvârșite, ținându-se seama de împrejurările în care a fost săvârșită fapta, de modul și mijloacele de săvârșire a acesteia, de scopul urmărit, de urmarea produsă, precum și de circumstanțele personale ale contravenientului și de celelalte date înscrise în procesul-verbal, context în care intervine rolul judecătorului instanței pe rolul căreia se află soluționarea cauzei și care are plenitudinea de a aprecia dacă fapta respectivă se circumscrie prevederilor referitoare la neregulă sau cade sub incidența dispozițiilor legale cu privire la *contravențiile prevăzute de normele criticate*.

34. Referitor la dispozițiile art. 53 din Legea fundamentală, Curtea observă că acestea nu au incidență în cauză, deoarece nu s-a constatat restrângerea exercițiului vreunui drept sau al vreunei libertăți fundamentale și, prin urmare, nu este aplicabilă ipoteza prevăzută de norma constituțională invocată. Astfel, potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, spre exemplu Decizia nr. 53 din 12 februarie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 155 din 22 martie 2013, invocarea prevederilor constituționale referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți nu poate fi reținută dacă nu s-a constatat încălcarea vreunei prevederi constituționale care consacră drepturi sau libertăți fundamentale, astfel cum sunt prevăzute în cap. II — Drepturile și libertățile fundamentale din titlul II — *Drepturile, libertățile și îndatoririle fundamentale* — din Constituție.

35. Față de cele prezentate, Curtea nu poate reține pretinsa încălcare a dispozițiilor constituționale și convenționale menționate în susținerea excepției de neconstituționalitate, astfel că aceasta urmează a fi respinsă ca neîntemeiată.

36. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Societatea Flaga LPG — S.A. din localitatea Verești, județul Suceava, în Dosarul nr. 2.379/314/2015 al Tribunalului Suceava — Secția de contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 221³ alin. (2) lit. i) și alin. (3) lit. a) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Suceava — Secția de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 28 februarie 2019.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. VALER DORNEANU

Magistrat-asistent,
Ionița Cochintu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 95

din 28 februarie 2019

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 12 alin. (4) și (5)
din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici
de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Ionița Cochințu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Loredana Veisa.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 12 alin. (4) și (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale, excepție ridicată de Societatea Servomont Import Export — S.R.L. din Craiova în Dosarul nr. 1.533/215/2016 al Judecătorei Craiova — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 63D/2017.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent referă asupra cauzei și arată că partea Agenția Națională de Administrare Fiscală a depus note scrise prin care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, ca neîntemeiată.

4. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, menționând în acest sens jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

5. Prin Încheierea din 11 noiembrie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 1.533/215/2016, **Judecătoria Craiova — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 12 alin. (4) și (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale**, excepție ridicată de Societatea Servomont Import Export — S.R.L. din Craiova într-o cauză având ca obiect soluționarea unei plângeri formulate împotriva unui proces-verbal de constatare și sancționare a unei contravenții prevăzute de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999.

6. În motivarea excepției de neconstituționalitate în esență, se susține că, potrivit prevederilor art. 12 alin. (4) și (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999, contravenientul nu beneficiază de suspendarea executării sancțiunii contravenționale în cazul în care atacă în instanță procesul-verbal de contravenție și nici de posibilitatea aplicării sancțiunii avertismentului, ceea ce este contrar art. 21 și art. 53

din Constituție, deoarece aceste aspecte au fost reglementate prin Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 tocmai în vederea materializării principiului accesului liber la justiție, coroborat cu principiul egalității în fața legii și a autorităților publice. În acest context, se apreciază că este încălcat și principiul separației și echilibrului puterilor în stat, întrucât puterea executivă poate fi exercitată discreționar, fără posibilitatea de control de îndată al legalității actului de control/sancționare de către puterea judecătorească. Astfel, accesul la justiție, deși formal este liber, poate deveni unul ineficace ca urmare a imposibilității împiedicării producerii unor consecințe prejudiciabile.

7. De asemenea, prevederile legale prin care se reglementează sancțiunea amenzilor contravenționale, fără posibilitatea de aplicare a avertismentului, conduc la încălcarea dreptului la un proces echitabil, atât timp cât agentului sancționator și judecătorului le este interzis să aprecieze în funcție de contextul real în care s-a săvârșit fapta și să cerceteze împrejurările concrete, consecințele prejudiciabile, gradul de pericol social al faptei, astfel că se ajunge să fie înfrânt principiul proporționalității ce trebuie să guverneze raporturile dintre stat și contribuabil, principiu care este consacrat de normele de drept european, respectiv prevederile art. 5 din Protocolul nr. 2 privind aplicarea principiilor subsidiarității și proporționalității, protocol anexat Tratatului privind Uniunea Europeană (T.U.E.) și Tratatului privind funcționarea Uniunii Europene (T.F.U.E.). Se susține că disproporția sancțiunilor nu poate fi supusă controlului judecătoresc în reglementarea actuală a legii, fiind încălcat astfel și art. 11 din Constituție.

8. **Judecătoria Craiova — Secția civilă** opinează în sensul că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece stabilirea unei derogări de la caracterul suspensiv al executării sancțiunii contravenționale până la soluționarea plângerii contravenționale prevăzute de Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 reprezintă o opțiune legitimă a legiuitorului, care este liber să reglementeze cu privire la răspunderea contravențională, iar accesul la justiție este asigurat, deoarece prevederile art. 12 alin. (4) și (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 nu restrâng posibilitatea de a solicita intervenția autorităților judiciare pentru ocrotirea drepturilor și libertăților fundamentale. Totodată, nu se poate vorbi despre încălcarea principiului separației puterilor în stat, deoarece reglementarea contravențiilor și a unor sancțiuni corespunzătoare, precum și a posibilității suspendării executării acestora reprezintă atributul exclusiv al legiuitorului, iar instanțele de judecată exercită o funcție publică materializată prin aplicarea normelor juridice în vigoare, și nici de încălcarea principiului proporționalității, întrucât stabilirea unor contravenții și a unor sancțiuni corespunzătoare reprezintă o opțiune legitimă a legiuitorului, care dă expresie preocupării statului pentru a asigura libertatea comerțului, protecția împotriva concurenței neloiale și crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție.

9. Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului

Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

10. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se arată că în ceea ce privește efectul suspensiv de executare a plângerii împotriva procesului-verbal de constatare a contravenției și de aplicare a sancțiunii, reglementarea nu este de natură a aduce atingere accesului liber la justiție. Persoana sancționată contravențional se poate adresa cu plângere la instanța de judecată, în temeiul prevederilor referitoare la căile de atac din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, neputându-se reține critica potrivit căreia puterea executivă poate fi exercitată discreționar, fără posibilitatea de control de îndată al legalității actului de control/sancționare de către puterea judecătorească, întrucât, conform prevederilor art. 33 alin. (1) din acest act normativ, judecătoria va fixa termen de judecată, care nu va depăși 30 de zile. În ceea ce privește imposibilitatea aplicării sancțiunii avertismentului pentru anumite fapte, apreciază că măsura a fost adoptată de către legiuitor în considerarea gradului de pericol social al faptelor sancționate. Cu privire la proporționalitatea sancțiunii aplicate, arată că tot instanța de judecată este cea în măsură să adapteze cuantumul acesteia la împrejurările săvârșirii faptei.

11. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

12. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

13. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 12 alin. (4) și (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 75 din 21 ianuarie 2005, cu modificările și completările ulterioare, care au următorul cuprins: „(4) Prin derogare de la art. 32 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare, plângerea nu suspendă executarea în cazul contravențiilor prevăzute la art. 10 lit. c), d), e) și cc).

(5) Prin derogare de la prevederile art. 7 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare, avertismentul ca sancțiune contravențională principală nu se aplică în cazul contravențiilor prevăzute la art. 10 lit. c), d), e) și dd), cu excepția situației prevăzute la art. 11 alin. (1) lit. (e) pct. i).”

14. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale sunt invocate prevederile constituționale ale art. 1 alin. (4) referitor la separația și echilibrul puterilor în stat, art. 11 privind dreptul internațional și dreptul intern, art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 21 referitor la accesul liber la justiție și art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

15. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că prevederile criticate instituie anumite derogări de la cadrul legislativ general în materie de contravenții, respectiv de la Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I,

nr. 410 din 25 iulie 2001. Potrivit art. 7 alin. (3) și art. 32 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, texte la care fac referire și de la care derogă dispozițiile art. 12 alin. (4) și (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999, criticate în prezenta cauză, „Avertismentul se poate aplica și în cazul în care actul normativ de stabilire și sancționare a contravenției nu prevede această sancțiune” [art. 7 alin. (3)], iar, în contextul în care împotriva procesului-verbal de constatare a contravenției și de aplicare a sancțiunii se face plângere în termen de 15 zile de la data înmânării sau comunicării acestuia, „Plângerea suspendă executarea. Plângerea persoanelor prevăzute la art. 31 alin. (2) suspendă executarea numai în ceea ce privește despăgubirea sau, după caz, măsura confiscării” [art. 32 alin. (3)].

16. Astfel, prin derogare de la dispozițiile legale ce prevăd faptul că plângerea suspendă executarea, în cazul contravențiilor prevăzute la art. 10 lit. c), d), e) și cc) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999, această suspendare nu operează în următoarele cazuri: art. 10 lit. c) — neemiterea bonului fiscal pentru toate bunurile livrate sau serviciile prestate, emiterea de bonuri cu o valoare inferioară prețului de vânzare a bunului sau tarifului de prestare a serviciului ori nerespectarea prevederilor art. 1 alin. (8), care determină existența unei sume nejustificate. În sensul acestei prevederi, prin sumă nejustificată se înțelege contravaloarea bunurilor livrate sau serviciilor prestate pentru care nu s-au emis bonuri fiscale, diferența până la prețul de vânzare a bunului sau tarifului de prestare a serviciului în cazul emiterii de bonuri cu o valoare inferioară ori contravaloarea bunurilor livrate sau serviciilor prestate fără respectarea prevederilor art. 1 alin. (8); lit. d) nerespectarea de către utilizatori a obligației prevăzute la art. 4 alin. (12) lit. h), care determină existența unei sume nejustificate. În sensul acestei prevederi, prin sumă nejustificată se înțelege suma pentru care nu s-au întocmit documente justificative conform art. 4 alin. (12) lit. h); lit. e) neîndeplinirea obligației operatorilor economici de a se dota cu aparate de marcat electronice fiscale, achiziționate numai de la distribuitori autorizați sau unități acreditate pentru comercializare, conform prevederilor prezentei ordonanțe de urgență; lit. cc) nerespectarea de către utilizatorii aparatelor de marcat electronice fiscale a termenelor prevăzute de lege, de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale definite la art. 3 alin. (2). De asemenea, derogarea de la dispozițiile legale ale art. 7 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, care prevăd că avertismentul se poate aplica și în cazul în care actul normativ de stabilire și sancționare a contravenției nu prevede această sancțiune, se aplică în ipotezele prevăzute la lit. c), d) și e), anterior redată, precum și în ipoteza prevăzută la lit. dd), care se referă la continuarea livrării de bunuri sau prestării de servicii după suspendarea activității operatorului economic în punctul de lucru.

17. Analizând critica de neconstituționalitate, raportată la materia prevăzută de actul normativ criticat și la regimul juridic al contravențiilor, Curtea reține că legiuitorul este liber să reglementeze referitor la răspunderea contravențională a persoanei juridice sau fizice, întrucât niciun articol din Legea fundamentală nu interzice reglementarea unei astfel de răspunderi (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 128 din 10 martie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 425 din 6 iunie 2016, paragraful 19). Reglementarea unor contravenții și a sancțiunilor aplicabile are drept consecință diminuarea patrimoniului operatorului economic, dar aceasta este o măsură justificată obiectiv și rațional de imperativul protejării interesului social și al ordinii de drept, prin adoptarea unor reguli specifice de preîntâmpinare și sancționare a faptelor care generează sau ar putea genera fenomene economice negative, cum ar fi evaziunea fiscală (a se vedea, *ad similibis*, Decizia nr. 308 din 13 iunie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 461 din 25 iulie 2013, și Decizia nr. 128

din 10 martie 2016, paragraful 16). Cât privește derogările de la procedura generală în materie contravențională, astfel cum este derogarea instituită prin art. 12 alin. (4) și (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999, acestea, de asemenea, sunt aspecte ce țin de politica legiuitorului în domeniul contravențiilor, în funcție de gradul de pericol social al faptelor săvârșite.

18. În ceea ce privește invocarea în susținerea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 din Legea fundamentală, având în vedere considerentele de principiu rezultate din jurisprudența Curții Constituționale cu privire la egalitatea în drepturi, Curtea reține că prevederile criticate nu sunt discriminatorii, acestea aplicându-se în egală măsură tuturor celor ce se află sub ipoteza acestor norme, neputându-se reține o pretinsă discriminare prin efectuarea unei comparații cu cadrul general în materie de contravenții, întrucât la stabilirea și la aplicarea acestora se are în vedere gradul de pericol social, ținându-se seama de împrejurările în care a fost săvârșită fapta, de modul și mijloacele de săvârșire a acesteia, de scopul urmărit, de urmarea produsă, precum și de circumstanțele personale ale contravenientului, potrivit art. 21 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, context care conduce și spre proporționalitatea sancțiunii. Ca atare, nu se poate reține pretinsa încălcare a prevederilor art. 16 din Constituție.

19. În continuarea celor mai sus precizate, cu privire la pretinsa încălcare a prevederilor art. 21 din Constituție, precum și a art. 11 din Constituție, prin prisma faptului că, astfel cum susține autoarea excepției, o eventuală sancțiune disproporționată în raport cu fapta în discuție nu ar putea fi supusă controlului judecătoresc în reglementarea actuală a legii, Curtea constată că, potrivit art. 12 alin. (2) din ordonanța de urgență, împotriva proceselor-verbale de constatare a contravenției și de aplicare a sancțiunii se poate face plângere în condițiile prevăzute de Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare. Astfel, în virtutea art. 33 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, judecătoria va fixa termen de judecată, care nu va depăși 30 de zile, și va dispune citarea contravenientului sau, după caz, a persoanei care a făcut plângerea, a organului care a aplicat sancțiunea, a martorilor indicați în procesul-verbal sau în plângere, precum și a oricăror alte persoane în măsură să contribuie la rezolvarea temeinică a

cauzei, având în vedere prevederile art. 5 alin. (5) din ordonanța precitată, potrivit căroră „*Sancțiunea stabilită trebuie să fie proporțională cu gradul de pericol social al faptei săvârșite*”, precum și dispozițiile art. 21 alin. (3) din același act normativ. Ca atare, nu se poate reține pretinsa încălcare a prevederilor referitoare la accesul liber la justiție și a celor cu privire la aplicarea dreptului internațional.

20. Față de cele prezentate mai sus, Curtea nu poate reține nici pretinsa încălcare a prevederilor art. 1 alin. (4) din Constituție, întrucât, potrivit prevederilor constituționale ale art. 61 alin. (1), „*Parlamentul este (...) unica autoritate legiuitoare a țării*”, având dreptul să reglementeze referitor la răspunderea contravențională a persoanei fizice sau juridice și chiar obligația, în virtutea respectării statului de drept, să adopte norme de constrângere și de sancționare în funcție de pericolul social al faptelor, context în care se poate vorbi chiar de respectarea celei de a doua componente prevăzute de art. 1 alin. (4) din Constituție referitoare la colaborarea puterilor în stat, instanța de judecată fiind cea care va analiza împrejurările săvârșirii faptei și va stabili cu privire la cuantumul/sancțiunea aplicată și care, astfel cum s-a arătat mai sus, în cazul în care se formulează plângere împotriva procesului-verbal de constatare a contravenției și de aplicare a sancțiunii, va fixa termen de judecată, ocazie cu care se administrează orice probe prevăzute de lege, necesare în vederea verificării legalității și temeiniciei procesului-verbal, și hotărăște asupra sancțiunii.

21. Referitor la dispozițiile art. 53 din Legea fundamentală, Curtea constată că acestea nu au incidență în cauză. Astfel, potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, spre exemplu Decizia nr. 53 din 12 februarie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 155 din 22 martie 2013, sau Decizia nr. 53 din 12 februarie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 155 din 22 martie 2013, invocarea prevederilor constituționale referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți nu poate fi reținută dacă nu s-a constatat încălcarea vreunei prevederi constituționale care consacră drepturi sau libertăți fundamentale, astfel cum sunt prevăzute în capitolul II — Drepturile și libertățile fundamentale din titlul II — *Drepturile, libertățile și îndatoririle fundamentale* — din Constituție.

22. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Societatea Servomont Import Export — S.R.L. din Craiova în Dosarul nr. 1.533/215/2016 al Judecătoriei Craiova — Secția civilă și constată că dispozițiile art. 12 alin. (4) și (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Craiova — Secția civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 28 februarie 2019.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Ionița Cochintu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 115

din 28 februarie 2019

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 399 alin. (9)
din Codul de procedură penală raportat la art. 72 din Codul penal și la art. 211—217
din Codul de procedură penală**

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel-Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Cosmin Grancea.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 399 alin. (9) din Codul de procedură penală raportat la art. 72 din Codul penal și la art. 211—217 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Ovidiu Puțura în Dosarul nr. 638/33/2017 al Curții de Apel Cluj — Secția penală și de minori. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.399D/2017.

2. La apelul nominal se prezintă reprezentantul autorului excepției, domnul avocat Bogdan Lamatic, cu delegație depusă la dosar. Procedura de citare este legal îndeplinită. Magistratul-asistent referă asupra cererii depuse la dosar de către autorul excepției, prin care acesta solicită judecarea în lipsă.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul avocatului prezent, care susține că dispozițiile criticate sunt neconstituționale. Aceste dispoziții nu asigură un proces echitabil și nu permit o aplicare constituțională a legii, permițând ca anumite sancțiuni penale să se transforme pentru condamnat într-o pedeapsă suplimentară față de cea aplicată de către judecător. În ceea ce privește măsura controlului judiciar, legiuitorul a omis să precizeze dacă durata acesteia se deduce sau nu din pedeapsa aplicată. Dacă o persoană este condamnată definitiv și anterior a fost supusă măsurii preventive a controlului judiciar, rezultă că acea persoană este supusă, în realitate, la două pedepse. Arată că, în art. 72 din Codul penal, legiuitorul a reglementat că doar măsurile preventive privative de libertate se deduc din pedeapsa aplicată, omițând să reglementeze și deducerea duratei controlului judiciar din pedeapsa aplicată. În ceea ce privește susținerile regăsite în punctele de vedere transmise de autorități în sensul că excepția este inadmisibilă, arată că nu a solicitat completarea textului, astfel că nu este incident acest caz de inadmisibilitate.

4. Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate. Arată că în Decizia nr. 650 din 11 noiembrie 2014, paragraful 22, Curtea a statuat că față de intensitatea măsurii dispuse și de modul în care aceasta este dusă la îndeplinire, măsura controlului judiciar este o măsură ce privește restrângerea exercițiului dreptului la liberă circulație. Așa fiind, rezultă că această măsură preventivă nu poate duce la o priveră de libertate. Nu ne aflăm în fața unei

omisiuni de reglementare, legiuitorul fiind clar în a reglementa că doar măsurile privative de libertate se deduc din pedeapsa aplicată. Arată că măsura controlului judiciar nu este o pedeapsă, ci o măsură preventivă ce are ca scop buna desfășurare a procesului penal. Între situațiile identificate de Curtea Europeană a Drepturilor Omului ca fiind privative de libertate nu se regăsește cea referitoare la dispunerea controlului judiciar.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

5. Prin Încheierea din 9 august 2017, pronunțată în Dosarul nr. 638/33/2017, **Curtea de Apel Cluj — Secția penală și de minori a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 399 alin. (9) din Codul de procedură penală raportat la art. 72 din Codul penal și la art. 211—217 din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Ovidiu Puțura, cu ocazia soluționării unei contestații la executare.

6. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** se susține, în esență, că durata pentru care a fost dispusă măsura preventivă a controlului judiciar nu este dedusă din pedeapsa aplicată. Autorul excepției apreciază că măsurile preventive reprezintă o restrângere temporară a unor drepturi și libertăți (de exemplu, libera circulație etc.), iar acestea au o ingerință mai mare sau mai mică asupra drepturilor individuale. Arată că, deși în cazul arestului preventiv și al arestului la domiciliu legiuitorul a stabilit măsura în care acestea se deduc din pedeapsa aplicată, în cazul controlului judiciar nu există o astfel de prevedere. Astfel, persoana condamnată suferă în realitate două sancțiuni, respectiv sancțiunea prevăzută de lege și aplicată prin hotărârea de condamnare și sancțiunea rezultată din restrângerea pe o anumită perioadă de timp a unor drepturi și libertăți fundamentale.

7. Susține că deși legiuitorul a intervenit pentru a pune de acord dispozițiile referitoare la controlul judiciar cu Decizia Curții Constituționale nr. 712 din 4 decembrie 2014, nu au fost respectate cele reținute în considerentele acestei decizii, în sensul că nu s-a reglementat deducerea din pedeapsa aplicată a duratei pentru care a fost dispusă măsura preventivă a controlului judiciar. Așa fiind, textele de lege criticate nu sunt complete, nefiind îndeplinită cerința referitoare la calitatea legilor, din contră, se produc prejudicii directe ce conduc la încălcarea evidentă a principiului legalității prevăzut de art. 1 alin. (5) și de art. 23 alin. (12) din Constituție. Susține că cerința referitoare la calitatea legii trebuie îndeplinită atât în ceea ce privește definiția infracțiunii, cât și în ceea ce privește pedeapsa aplicabilă. Or, referirea la pedeapsa aplicabilă nu poate face abstracție de măsurile preventive luate în cursul procesului penal și de modul de deducere a acestora.

8. În ceea ce privește posibilitatea teoretică și practică a deducerii măsurilor preventive neprivative de libertate din

pedeapsa închisorii aplicată, autorul excepției arată că restrângerea unor drepturi este considerată de legiuitor ca fiind echivalentă cu închisoarea și în cadrul altor instituții de drept penal, când pedeapsa se consideră a fi executată. Astfel, în cazul suspendării executării pedepsei sub supraveghere sau în cazul liberării condiționate, pedeapsa cu închisoare nu se execută efectiv, dar prin limitarea altor drepturi pe o perioadă de timp pedeapsa închisorii este considerată executată. În acest sens face trimitere la art. 98 alin. (1) și la art. 106 din Codul penal, care conțin sintagma „pedeapsa se consideră executată”. Susține că deducerea duratei măsurii controlului judiciar din pedeapsă se impune cu atât mai mult cu cât conținutul măsurilor preventive prezintă similitudini cu cele stabilite pe durata termenului de supraveghere în cazul suspendării executării pedepsei sub supraveghere. Astfel, restricțiile prevăzute de art. 215 din Codul de procedură penală, în materia controlului judiciar, sunt similare celor impuse prin art. 93 din Codul penal, în materia suspendării executării pedepsei sub supraveghere, sau de art. 101 din Codul penal, în materia liberării condiționate.

9. Curtea de Apel Cluj — Secția penală și de minori apreciază că măsura controlului judiciar este o măsură preventivă, luată în scopurile prevăzute de art. 202 din Codul de procedură penală, neprivativă de libertate și ca atare nu poate fi dedusă dintr-o pedeapsă privativă de libertate. Paralela cu măsura arestului preventiv și cu cea a arestului la domiciliu este neavenită, în condițiile în care acestea sunt măsuri privative de libertate. În concluzie, consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

10. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

11. **Guvernul** arată că dispozițiile criticate reglementează deducerea duratei arestului la domiciliu din pedeapsa aplicată, prin echivalarea unei zile de arest la domiciliu cu o zi din pedeapsă. Susține că măsura arestului la domiciliu face parte din categoria măsurilor preventive, alături de reținerea, controlul judiciar, controlul judiciar pe cauțiune și arestarea preventivă. Măsurile preventive sunt instituții de drept procesual cu caracter de constrângere, având ca scop asigurarea unei bune desfășurări a procesului penal. Ele vizează starea de libertate a învinutului sau inculpatului și au drept efect fie privarea de libertate, fie restrângerea libertății de mișcare.

12. Potrivit art. 221 alin. (1) din Codul de procedură penală, arestul la domiciliu constă în obligația impusă inculpatului, pe o perioadă determinată, de a nu părăsi imobilul unde locuiește fără permisiunea organului judiciar care a dispus măsura sau în fața căruia se află cauza și de a se supune unor restricții stabilite de acesta. Astfel, în cazul arestului preventiv, inculpatul este obligat, pe durata luării măsurii, să se afle într-un loc anume desemnat, din această perspectivă măsura preventivă a arestului la domiciliu având aceeași natură cu arestul preventiv. Pe de altă parte, în cazul controlului judiciar sau al controlului judiciar pe cauțiune, se poate impune interdicția de a părăsi țara sau o anumită localitate, ceea ce reprezintă o restrângere a exercițiului la liberă circulație și nu o privare de libertate. Opțiunea legiuitorului de a deduce din pedeapsa aplicată durata arestului la domiciliu este justificată de faptul că această măsură reprezintă o privare de libertate a inculpatului. În schimb, întrucât măsura preventivă a controlului judiciar reprezintă doar o restrângere a dreptului la liberă circulație, această măsură nu are caracterul și nici intensitatea unei privări de libertate, nefiind

justificată deducerea sa din pedeapsa aplicată. Totodată, reglementarea conținută de textul criticat, în sensul că durata măsurii arestului la domiciliu se deduce din pedeapsa aplicată prin echivalarea unei zile de arest preventiv la domiciliu cu o zi din pedeapsă, reprezintă opțiunea pe care legiuitorul român o are în cadrul politicii penale, fiind în deplină concordanță cu textele constituționale invocate în susținerea excepției. În consecință, Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

13. **Avocatul Poporului** arată că, potrivit Codului de procedură penală, măsura arestului la domiciliu face parte din categoria măsurilor preventive, pe lângă reținere, control judiciar, control judiciar pe cauțiune și arestare preventivă. Măsurile preventive sunt instituții de drept procesual cu caracter de constrângere, având drept scop asigurarea unei bune desfășurări a procesului penal, care vizează starea de libertate a învinutului sau inculpatului și au drept efect fie privarea de libertate, fie restrângerea libertății de mișcare. Prin Decizia nr. 650 din 11 noiembrie 2014, Curtea a constatat că măsura arestului la domiciliu reprezintă o privare de libertate. Ca urmare, din perspectiva naturii/substanței, măsura preventivă a arestului la domiciliu este similară cu cea a arestului preventiv.

14. În ceea ce privește durata măsurii, arestul la domiciliu poate fi luat pe o durată de cel mult 30 de zile, ce poate fi prelungită, iar durata maximă a măsurii arestului la domiciliu, în cursul urmăririi penale, este de 180 de zile. Astfel, și din perspectiva duratei, măsura preventivă a arestului la domiciliu este similară cu cea a arestului preventiv.

15. În continuare, Avocatul Poporului apreciază că autorul excepției critică, de fapt, opțiunea legiuitorului de a deduce durata măsurii arestului la domiciliu din pedeapsa aplicată prin echivalarea unei zile de arest la domiciliu cu o zi din pedeapsă, deducere care nu se aplică și în cazul măsurii controlului judiciar, respectiv controlului judiciar pe cauțiune. Or, așa cum s-a arătat mai sus, arestul la domiciliu este o măsură preventivă privativă de libertate, în timp ce controlul judiciar este o măsură neprivativă de libertate. Ca atare, cele două categorii nu se află în aceeași situație juridică și, pe cale de consecință, nu se poate reține încălcarea principiului egalității în fața legii și a autorităților publice.

16. Totodată, se arată că, în realitate, autorul excepției urmărește obținerea unei noi soluții legislative, în sensul acordării unei deduceri din pedeapsă și pe durata aplicării măsurii controlului judiciar, respectiv a controlului judiciar pe cauțiune. Or, Curtea Constituțională a reținut în mod constant că acceptarea unei asemenea critici ar echivala cu transformarea instanței de contencios constituțional într-un legislator pozitiv, lucru care ar contraveni art. 61 alin. (1) din Constituție, potrivit căruia „*Parlamentul este [...] unica autoritate legiuitoare a țării*”. În plus, potrivit dispozițiilor art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, cu modificările și completările ulterioare, „*Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului*”.

17. Având în vedere cele de mai sus, Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulată, este inadmisibilă.

18. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile reprezentantului autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

19. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

20. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 399 alin. (9) din Codul de procedură penală raportat la art. 72 din Codul penal și la art. 211—217 din Codul de procedură penală, cu următorul cuprins:

— Art. 72 din Codul penal: „(1) *Perioada în care o persoană a fost supusă unei măsuri preventive privative de libertate se scade din durata pedepsei închisorii pronunțate. Scăderea se face și atunci când condamnatul a fost urmărit sau judecat, în același timp ori în mod separat, pentru mai multe infracțiuni concurente, chiar dacă a fost condamnat pentru o altă faptă decât cea care a determinat dispunerea măsurii preventive.*

(2) *Perioada în care o persoană a fost supusă unei măsuri preventive privative de libertate se scade și în caz de condamnare la pedeapsa amenzii, prin înlăturarea în tot sau în parte a zilelor-amendă.*

(3) *În cazul amenzii care însoțește pedeapsa închisorii, perioada în care o persoană a fost supusă unei măsuri preventive privative de libertate se scade din durata pedepsei închisorii.”;*

— Art. 399 alin. (9) din Codul de procedură penală: „*Durata măsurii arestului la domiciliu se deduce din pedeapsa aplicată prin echivalarea unei zile de arest la domiciliu cu o zi din pedeapsă.*”

Dispozițiile art. 211—217 din Codul de procedură penală reglementează instituția controlului judiciar.

21. Autorul excepției de neconstituționalitate susține că textele criticate contravin prevederilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (5) potrivit căruia, în România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie, art. 11 referitor la dreptul internațional și dreptul intern, art. 15 referitor la universalitate, art. 21 alin. (3) potrivit căruia părțile au dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, art. 23 alin. (12) potrivit căruia nicio pedeapsă nu poate fi stabilită sau aplicată decât în condițiile și în temeiul legii, art. 24 alin. (1) potrivit căruia dreptul la apărare este garantat, art. 25 alin. (1) referitor la libera circulație și art. 53 alin. (1) referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

22. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prin Sentința penală a Curții de Apel București, modificată prin Decizia penală a Înaltei Curți de Casație și Justiție, autorul excepției a fost condamnat la 4 ani închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de dare de mită, prevăzută de art. 290 alin. (1) din Codul penal raportat la art. 6 din Legea nr. 78/2000 cu aplicarea art. 5 din Codul penal, și la 3 ani închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de trafic de influență, prevăzută de art. 291 alin. (1) lit. b) din Codul penal raportat la art. 6 din Legea nr. 78/2000 cu aplicarea art. 5 din Codul penal. În baza art. 38—39 alin. (1) lit. b) din Codul penal, s-a aplicat pedeapsa cea mai grea, de 4 ani închisoare sporită cu 1 an, rezultând o pedeapsă de executat de 5 ani închisoare. Din această pedeapsă a fost dedusă durata reținerii și arestării preventive cuprinsă între 21 ianuarie 2015—10 iulie 2015.

23. Curtea reține că, prin contestația la executare formulată de condamnatul contestator, s-a solicitat admiterea acesteia și, în consecință, deducerea din pedeapsă a perioadei cuprinse între 10 iulie 2015—20 iunie 2017, perioadă în care față de acesta a fost dispusă măsura preventivă a controlului judiciar. În cadrul contestației la executare, condamnatul contestator a ridicat excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 399 alin. (9) raportat la art. 72 din Codul penal și la art. 211—217 din Codul de procedură penală.

24. În acest context, Curtea constată că dispozițiile art. 399 alin. (9) din Codul de procedură penală reglementează modalitatea de echivalare a zilelor de arest la domiciliu cu zilele de pedeapsă, în cazul deducerii duratei măsurii preventive privative de libertate a arestului la domiciliu din pedeapsa aplicată.

25. Având în vedere acest aspect și faptul că în cadrul contestației la executare se solicită deducerea din pedeapsa aplicată a perioadei cât față de inculpat a fost luată măsura controlului judiciar, rezultă că dispozițiile art. 399 alin. (9) din Codul de procedură penală nu au legătură cu soluționarea cauzei, în accepțiunea art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale. Pentru aceste motive, Curtea urmează să respingă, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 399 alin. (9) din Codul de procedură penală.

26. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 72 din Codul penal și art. 211—217 din Codul de procedură penală, Curtea reține că dispozițiile art. 72 alin. (1) din Codul penal reglementează calcularea duratei măsurilor preventive privative de libertate, respectiv scăderea perioadei în care o persoană a fost supusă unei măsuri preventive privative de libertate din durata pedepsei închisorii pronunțate. Totodată, teza a doua a aceluiași alineat prevede faptul că scăderea se face și atunci când condamnatul a fost urmărit sau judecat, în același timp ori în mod separat, pentru mai multe infracțiuni concurente, chiar dacă a fost condamnat pentru o altă faptă decât cea care a determinat dispunerea măsurii preventive.

27. Curtea a constatat că măsura calculării duratei măsurilor preventive privative de libertate are ca scop protecția libertății individuale a persoanei, drept fundamental prevăzut la art. 23 din Constituție. Din această perspectivă, Curtea a reținut că, deși inculpatul care execută o măsură preventivă privativă de libertate nu este supus regimului de executare a pedepselor privative de libertate, el este totuși privat în acest fel de libertate pentru o perioadă consistentă de timp, în funcție de împrejurările și complexitatea cauzei, prin prelungirea măsurii preventive dispuse sau prin înlocuirea ei cu o altă măsură preventivă privativă de libertate (Decizia nr. 138 din 10 martie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 340 din 19 mai 2015, paragrafele 11 și 13).

28. De asemenea, Curtea a constatat că dispozițiile art. 72 alin. (1) din Codul penal, prin reglementarea unui mecanism de calculare a măsurilor preventive privative de libertate, constituie o garanție a libertății individuale a persoanelor care execută astfel de măsuri în cursul procesului penal, garanție ce constituie, totodată, o formă de protecție a dreptului lor la viață privată și de familie (Decizia nr. 441 din 22 iunie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 838 din 23 octombrie 2017, paragraful 36).

29. În ceea ce privește calcularea măsurilor preventive privative de libertate, în doctrină s-a apreciat că, „potrivit legii, scăderea reținerii și a arestării preventive din durata pedepsei

privative de libertate pronunțate este o măsură necesară, justificată și echitabilă, deoarece, deținerea preventivă constituind o consecință a faptei penale săvârșite, la fel ca și pedeapsa, în acest mod condamnatul ar executa o pedeapsă mai mare decât cea aplicată de instanță dacă nu s-ar face această scădere. Rezultă că un element important în calcularea duratei pedepsei care urmează să fie executată îl constituie computarea din pedeapsa pe care condamnatul o are de executat a perioadei cât acesta a fost arestat preventiv, care se știe că, în funcție de complexitatea cauzei penale, poate însuma uneori luni de zile. Perioada în care o persoană a fost supusă unei măsuri preventive privative de libertate, [...], legea o scade din pedeapsa pronunțată, deoarece atât detențiunea preventivă, cât și pedeapsa aplicată însumează suferința globală pe care cel vinovat de comiterea infracțiunii o suportă pe deplin justificat. Dacă legea nu ar admite scăderea prevenției privative de libertate din pedeapsa pe care condamnatul o are de executat, s-ar crea o inechitate între gravitatea faptei și pedeapsa prea grea pe care o suportă condamnatul”.

30. Având în vedere aceste aspecte, Curtea observă că instituția computării duratei măsurilor preventive privative de libertate rezidă în faptul că, deși diferite prin natura lor, măsurile preventive privative de libertate se aseamănă pedepsei închisorii din perspectiva faptului că, în ambele cazuri, libertatea individuală este îngrădită, fiind vizată în mod direct starea de libertate a unei persoane (suspect, inculpat, condamnat), concretizându-se în privarea acestuia de libertate.

31. Or, noul Cod de procedură penală prevede cinci măsuri preventive — reglementate expres și limitativ în art. 202 alin. (4), trei fiind privative de libertate (reținerea, arestul la domiciliu și arestarea preventivă), iar alte două fiind restrictive de drepturi (controlul judiciar și controlul judiciar pe cauțiune). În acest context, reținem că măsurile preventive sunt măsuri procesuale ce vizează în mod direct fie starea de libertate a suspectului sau a inculpatului, concretizându-se în privarea acestuia de libertate, în cazul reținerii, al arestării preventive și al arestului la domiciliu (clasificate astfel ca fiind măsuri preventive privative de libertate), fie alte drepturi sau libertăți fundamentale, în cazul controlului judiciar și în cel al controlului judiciar pe cauțiune (clasificate ca fiind măsuri preventive neprivative de libertate).

35. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Ovidiu Puțura în Dosarul nr. 638/33/2017 al Curții de Apel Cluj — Secția penală și de minori și constată că dispozițiile art. 72 din Codul penal și art. 211—217 din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

2. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 399 alin. (9) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de același autor în același dosar al aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Cluj — Secția penală și de minori și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 28 februarie 2019.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

32. În acest sens, Curtea a reținut că măsurile preventive sunt măsuri ce au ca efect restrângerea, pentru perioade limitate de timp, a exercițiului unor drepturi fundamentale. Astfel, reținerea, arestul la domiciliu și arestarea preventivă, așa cum acestea sunt reglementate în Codul de procedură penală, sunt măsuri preventive privative de libertate, privare ce presupune, *per se*, restrângerea exercițiului unui număr însemnat de drepturi fundamentale, cum sunt libera circulație, prevăzută la art. 25 din Constituție, dreptul la viață intimă, familială și privată, reglementat la art. 26 din Constituție, dreptul la informație, prevăzut la art. 31 din Constituție, accesul la cultură, reglementat la art. 33, și dreptul de asociere, prevăzut la art. 40 din Constituție. La rândul lor, măsura controlului judiciar și măsura controlului judiciar pe cauțiune, reglementate la art. 211—215¹ și art. 216—217 din Codul de procedură penală, sunt măsuri preventive neprivative de libertate, a căror dispunere este însoțită de impunerea, *ex lege*, în sarcina inculpatului a unor obligații ce au același efect restrictiv cu privire la exercitarea de către acesta a anumitor drepturi fundamentale, obligații prevăzute la art. 215 alin. (1) din Codul de procedură penală. În completarea regimului juridic astfel stabilit, organul judiciar care a dispus măsura preventivă poate dispune, în privința inculpatului, una sau mai multe dintre obligațiile reglementate la alin. (2) al aceluiași art. 215 (Decizia nr. 437 din 22 iunie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 763 din 26 septembrie 2017, paragraful 34).

33. Așa fiind, Curtea reține că, deși atât reținerea, arestul la domiciliu, arestul preventiv, cât și controlul judiciar fac parte din categoria măsurilor preventive, măsura controlului judiciar este, spre deosebire de primele, o măsură restrictivă de libertate, iar nu una privativă de libertate (a se vedea, în sens contrar, Decizia nr. 650 din 11 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 30 din 14 ianuarie 2015, referitoare la natura arestului la domiciliu).

34. Având în vedere aceste aspecte, rezultă că este întemeiată opțiunea legiuitorului de a nu prevedea computarea duratei măsurilor preventive restrictive de libertate din pedeapsa închisorii pronunțate, fără a fi încălcate prevederile constituționale invocate.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 171

din 26 martie 2019

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (3) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Irina-Loredana Gulie	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Loredana Veisa.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (3) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, excepție ridicată de Sandra Delia Berbecaru în Dosarul nr. 426/3/2017 al Curții de Apel București — Secția a IV-a civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 359D/2018.

2. La apelul nominal răspunde, pentru autoarea excepției de neconstituționalitate, domnul avocat Claudiu Purcărescu, din Baroul București, cu delegație depusă la dosar. Lipsește cealaltă parte, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului autoarei excepției de neconstituționalitate, care solicită pronunțarea unei decizii interpretative în ceea ce privește dispozițiile art. 1 alin. (3) din Legea nr. 165/2013. În acest sens arată că situația autoarei excepției este una particulară, prin întrunirea atât a calității de cesionar de drepturi litigioase, cât și a celei de moștenitor. Din acest punct de vedere, raportat la situația sa particulară, consideră că prevederile legale criticate contravin dispozițiilor art. 20 din Constituție, prin raportare la art. 1 cuprins în Primul Protocol la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și prevederilor art. 44 — *Dreptul de proprietate privată* și art. 46 — *Dreptul la moștenire* din Constituție. De asemenea, prevederile legale criticate sunt în contradicție flagrantă cu scopul tuturor legilor de restituire adoptate de către legiuitorul român după anul 1990, având în vedere că toate aceste acte normative au vizat titularul dreptului de proprietate, fost proprietar, sau pe moștenitorii acestuia. Se mai arată că, prin edictarea prevederilor legale criticate, legiuitorul a avut în vedere limitarea dreptului de restituire în natură, în integralitate, către persoanele cumpărătoare de drepturi litigioase, iar în această materie Curtea Constituțională s-a pronunțat prin mai multe decizii, în care a evidențiat principiul potrivit căruia legile de restituire au un caracter rezonabil, prin raportare la titularul originar al dreptului de proprietate sau la moștenitorii acestuia. Invocă, în acest sens, Decizia nr. 312 din 28 aprilie 2015. Or, în condițiile în care cererea de restituire nu a fost soluționată vreme de 11 ani, autoarea excepției de neconstituționalitate a dobândit prin cumpărare dreptul litigios, de la mama sa, soluție care, din punctul lor de vedere, garantează că dreptul de proprietate va reveni moștenitoarei sale. Față de această situație, solicită emiterea unei decizii în sensul că prevederile legale criticate

sunt constituționale în măsura în care nu încalcă dreptul persoanelor care au dublă calitate, respectiv de cesionar de drepturi litigioase și de moștenitor.

4. Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă. În acest sens arată că autoarea excepției de neconstituționalitate ridică o problemă de interpretare și aplicare a legii, de competența instanțelor judecătorești, raportat la situația particulară în care cesionarul cumulează și calitatea de moștenitor, iar dezlegarea acesteia trebuie să aibă în vedere unul dintre principiile de bază ale Legii nr. 165/2013, respectiv al prevalenței restituirii în natură, acordată foștilor proprietari sau moștenitorilor acestora, respectiv al neplafonării măsurilor de restituire, în cazul acordării despăgubirilor prin echivalent.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

5. Prin Încheierea din 19 ianuarie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 426/3/2017, **Curtea de Apel București — Secția a IV-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (3) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România**. Excepția a fost invocată de Sandra Delia Berbecaru într-o cauză având ca obiect obligarea pârâtului municipiul București, prin primarul general, la restituirea în natură a unui imobil, în temeiul Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989.

6. În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că soluția legislativă potrivit căreia modalitatea de despăgubire este reglementată în mod diferit, în raport cu persoana beneficiarilor măsurilor reparatorii conferite de Legea nr. 165/2013, și anume persoanele îndreptățite la măsuri reparatorii, în temeiul legislației reparatorii anterioare, precum și moștenitorii acestora, pe de o parte, și cesionarii drepturilor convenite potrivit legilor de restituire a proprietății, pe de altă parte, este neconstituțională pentru situația particulară în care cesionarul cumulează și calitatea de moștenitor al persoanei îndreptățite. Se susține că în acest mod este încălcat însuși scopul legilor reparatorii, respectiv acela de despăgubire a proprietarilor și a moștenitorilor acestora pentru bunurile preluate abuziv de către stat, în perioada regimului comunist. De asemenea, o astfel de soluție legislativă vine în contradicție cu jurisprudența Curții Constituționale în materie, respectiv deciziile nr. 179 din 1 aprilie 2014, nr. 200 din 3 aprilie 2014, nr. 68 din 26 februarie 2015 și nr. 312 din 28 aprilie 2015, prin care s-a statuat că este justificată excluderea de la măsurile reparatorii integrale a altor persoane decât titularul dreptului de proprietate și a moștenitorilor acestora, având în vedere că doar asupra acestora din urmă s-au răsfrânt, direct sau indirect, măsurile de preluare abuzivă. În același sens este și jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, respectiv Decizia nr. 42 din 21 noiembrie 2016.

7. Se solicită Curții Constituționale să pronunțe o decizie interpretativă și să constate că textul de lege este neconstituțional, prin raportare la situația cesionarului, dacă acesta din urmă întrunește și calitatea de moștenitor.

8. **Curtea de Apel București — Secția a IV-a civilă**, contrar prevederilor art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992, nu și-a exprimat opinia asupra excepției de neconstituționalitate.

9. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate invocate.

10. **Avocatul Poporului** apreciază că prevederile legale criticate sunt constituționale. În acest sens arată că în acord cu Decizia Curții Constituționale nr. 179 din 1 aprilie 2014, prevalează calitatea de moștenitor față de cea de cesionar, normele legale supuse controlului de constituționalitate exclud persoanele care au calitatea de moștenitor legal sau testamentar din categoria cesionarilor. Astfel, nu se poate reține încălcarea dreptului de proprietate privată sau a dreptului la moștenire, care este garantat, deoarece legea este aceea care stabilește formele de moștenire, iar prin legea criticată reglementarea dreptului la moștenire este făcută în considerarea regimului juridic special al dreptului la restituire a dreptului de proprietate.

11. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, susținerile părții prezente, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, republicată, reține următoarele:

12. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

13. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl reprezintă prevederile art. 1 alin. (3) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 278 din 17 mai 2013, potrivit căroră: „(3) *În situația în care titularul a înstrăinat drepturile care i se cuvin potrivit legilor de restituire a proprietății, singura măsură reparatorie care se acordă este compensarea prin puncte potrivit art. 24 alin. (2), (3) și (4).*”

14. Textul de lege criticat face referire la dispozițiile art. 24 alin. (2), (3) și (4) din Legea nr. 165/2013, potrivit căroră: „(2) *În dosarele în care se acordă măsuri compensatorii altor persoane decât titularul dreptului de proprietate, fost proprietar sau moștenitorii legali ori testamentari ai acestuia, se acordă un număr de puncte egal cu suma dintre prețul plătit fostului proprietar sau moștenitorilor legali ori testamentari ai acestuia pentru tranzacționarea dreptului de proprietate și un procent de 15% din diferența până la valoarea imobilului stabilită conform art. 21 alin. (6).*”

(3) *Numărul de puncte acordat în condițiile alin. (2) nu poate reprezenta o valoare mai mare decât cea stabilită potrivit art. 21 alin. (6) și (7).*

(4) *În cazul în care din documentele depuse la dosarul de restituire nu rezultă prețul plătit fostului proprietar sau moștenitorilor legali ori testamentari ai acestuia pentru tranzacționarea dreptului de proprietate, punctele vor reprezenta*

echivalentul a 15% din valoarea stabilită conform art. 21 alin. (6).”

15. În opinia autoarei excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor din Constituție cuprinse în art. 20 — *Tratatele internaționale privind drepturile omului*, art. 44 — *Dreptul de proprietate privată* și art. 46 — *Dreptul la moștenire*. De asemenea, sunt invocate prevederile art. 1 — *Protecția proprietății* cuprins în Primul Protocol adițional la aceeași Convenție pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

16. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că autoarea acesteia critică soluția legislativă potrivit căreia modalitatea de despăgubire este reglementată în mod diferit, în raport cu persoana beneficiarilor măsurilor reparatorii conferite de Legea nr. 165/2013, și anume persoanele îndreptățite la măsuri reparatorii, în temeiul legislației reparatorii anterioare, precum și moștenitorii acestora, pe de o parte, și cesionarii drepturilor convenite potrivit legilor de restituire a proprietății, pe de altă parte, arătând, în esență, că, în situația în care cesionarul întrunește și calitatea de moștenitor, textul de lege criticat este neconstituțional, prin îngrădirea dreptului cesionarului-moștenitor la o despăgubire integrală.

17. Analizând motivarea excepției, Curtea reține că aceasta nu reprezintă o veritabilă critică de neconstituționalitate, autoarea excepției solicitând, în realitate, interpretarea textului de lege criticat în vederea aplicării acestuia la situația sa concretă. Din acest punct de vedere, instanța de judecată este competentă ca, pe baza probelor administrate în cauză, să stabilească situația de fapt dedusă judecății, în vederea aplicării normelor legale incidente, respectiv dacă situația autoarei excepției se încadrează în ipoteza normativă a prevederilor legale criticate, prin întrunirea calității de moștenitor al titularului dreptului de proprietate, fost proprietar.

18. În acord cu jurisprudența Curții Constituționale, dacă în privința normei de referință, și anume Constituția, Curtea este unica autoritate jurisdicțională care are competența de a o interpreta, în privința normelor supuse controlului de constituționalitate, interpretarea este realizată de instanțele judecătorești, conform art. 126 alin. (1) din Constituție. Interpretarea legilor este operațiunea rațională, indispensabilă în procesul aplicării și respectării acestora, având ca scop clarificarea înțelesului normelor juridice sau a câmpului lor de aplicare (a se vedea în acest sens Decizia nr. 1.560 din 7 decembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 139 din 24 februarie 2011), iar, în procesul de soluționare a cauzelor cu care au fost investite, această operațiune este realizată de instanțele judecătorești, în mod necesar, prin recurgerea la metodele interpretative. De asemenea, o greșită interpretare și aplicare a legii poate fi remediată prin recurgerea la controlul judiciar, iar acceptarea unui punct de vedere contrar ar echivala cu încălcarea competenței instanțelor judecătorești, Curtea exercitând competențe specifice acestora, transformându-se din instanță constituțională în una de control judiciar (a se vedea, în acest sens, și Decizia nr. nr. 276 din 10 mai 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 572 din 28 iulie 2016, paragrafele 20 și 21, sau Decizia nr. 2 din 18 ianuarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 399 din 9 mai 2018, paragraful 19).

19. În prezenta cauză, Curtea reține că prevederile art. 1 alin. (3) din Legea nr. 165/2013 întrunesc criteriile de claritate, precizie și previzibilitate, statuând în mod neechivoc, prin trimiterea și la dispozițiile art. 24 alin. (2), (3) și (4) din același act normativ, că singura măsură reparatorie care se acordă altor persoane decât titularilor dreptului de proprietate, foști proprietari sau moștenitorii legali ori testamentari ai acestuia, este compensarea prin puncte.

20. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (3) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, excepție ridicată de Sandra Delia Berbecaru în Dosarul nr. 426/3/2017 al Curții de Apel București — Secția a IV-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a IV-a civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 26 martie 2019.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Irina-Loredana Gulie

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

